

Clypeus Theologiæ Thomisticæ

In Tres Partes Divisus, Et Quinque Voluminibus Comprehensus

Tractatus de Sacramentis in genere, de Baptismo, de Confirmatione, de
Eucharistia, de Pœnitentia, de Extrema-Vnctione, de Ordine & de
Matrimonio

Gonet, Jean-Baptiste

Coloniae Agrippinae, 1671

Art. III. An sacerdos per hæc verba, Ego te absolvo, verè pœnitentem
absolvat à peccatis?

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77185](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77185)

Pater Godefridus, Ordinis Prædicatorum, Congregationis sancti Ludovici, quoniam partibus Orientalibus, propagandæ fidei causâ, diu commoratus est, nuper edidit in eo quidem præmittunt verba hæc precatoria: Dominus noster Iesus Christus & Deus, qui mandatum ligandi & solvendi peccata Discipulis tradidit, præterea (παρὰ) omnia peccata tua. Sed orationem hæc consequuntur verba: Ego vero indignus ejus servus absolvo te à peccatis tuis (ἀπολύω σε ἀπὸ πάντων ἁμαρτιῶν σου). Item: Dominus iustus qui propter nos carnem assumpsit, & universi orbis peccatum tollit, delicta tua deleat: Ego vero condono tibi omnia peccata tua.

Idem constat ex Arcudio, qui de formis absolvendi Græcorum accuratè & fuscè disputat lib. 4. de Sacramentis cap. 3. ubi nullam refert, in qua non sit aliqua propositio, quæ auctoritatem sententiæ judicialis præ se ferat: licet ante & post orationes aliquas habeat adjunctas, quemadmodum habet forma consuetæ Latine Ecclesiæ, Nam in omnibus dicitur, ἔχω σε λυγμένον, ἔχω σε συζητημένον, id est, Habeo te absolutum. Habeo te veniā donatum. aut quid simile: quod phrasi Græcæ quæ valet istis, Ego te absolvo, Ego te dono veniā, ut idem Arcudius capite citato rectè ostendit.

Non minis frivolum est quod ex Mairone addunt Adversarii, non esse inconveniens deprecativè absolvere, sicut & Græci deprecativè baptismum conferunt, cum dicunt, baptizetur servus Christi. Hæc enim Maironis hallucinatio exlinguæ Græcæ imperitia provenit, cum Græci dicant βαπτίζου, quod non idem sonat ac baptizetur, sed significat baptizatur, ut rectè observavit P. Nicolai 3. p. quæst. 60. art. 8. & quæst. 66. art. 5.

Non valet etiam exemplum quod adducunt de absolutione judiciali seu canonica, ad quam nulla verborum forma præscripta est. Nam ut rectè ait S. Thomas opusculo citato: Alia oratio est de absolutione ab excommunicatione, quæ non est sacramentalis, sed magis judicialis, jurisdictionem consequens, & alia de absolutione à peccatis in Sacramento Penitentiae, quæ consequitur potestatem clavium & est sacramentalis. In illa enim (nempe absolutione judiciali) verba efficaciam habent ab intentione dicentis, unde non refert quibus quinque verbis utatur, ad exprimendam suam intentionem: in Sacramento autem verba efficaciam habent ex institutione divina: Vnde tenenda sunt verba determinata, consonantia divinæ institutioni: Institutionem autem dicentem: Quodcumque solveris &c. hæc verba conveniunt, Ego absolvo te, ac propterea tenenda sunt.

Quod verò dicitur in Canone Multiplex de Penit. dist. 1. nempe indulgentiam Dei, nisi supplicationibus Sacerdotum obtineri non posse, quod ex Epistola 99. Leonis Papæ desumptum est, intelligendum est de deprecatione quæ præmittitur absolutioni Sacramentali, ut interpretatur D. Thomas 3. p. quæst. 84. art. 2. Pontifex enim Sacramentum Penitentiae supplicationes appellat, ab oratione deprecativa quæ absolutioni præmittitur. Neque enim novum est, ut Sacramenta à ritibus accidentalibus nomina sortiantur, ut patet in ipso Penitentiae Sacramento, quod manuum impositio dicitur, quamvis hæc non sit de necessitate Sacramenti, ut disputatione 1. ostensum est. Vel secundò dici potest, absolutionem Sacerdotis ideo solum à D. Leone, aliisque Patribus, orationem Sacerdotis appellari, quia cum profertur in fide promissionis Christi, continet virtualiter vim & rationem orationis, cum quo stat quod non sit formaliter deprecatio, Eodem modo

quod non sit formaliter deprecatio. Eodem modo explicari debent verba illa Nicolai Cabasilæ liturgicæ expositionis cap. 29. Peccatorum quoque remissio penitentibus datur per orationem Sacerdotum: cum certum sit Sacerdotes Græcos in forma absolutionis Sacramentalis adhibere verba indicativa, in quibus præcipuam vim absolutionis reponunt, ut constat ex verbis Eucharlogii Græcorum suprâ relatis.

Demum quod obijciunt, nimirum quod sicut Apostoli ad sanandos infirmos non utebantur formâ indicativâ, dicendo, Ego te sano, sed deprecativâ dicendo, sanet te Christus, ita nec ad absolvendos peccatores alia verba quam deprecatoria adhibere debebant, solvitur à D. Thoma art. citato in resp. ad 4. ubi facit: Apostoli non est data potestas, ut ipsi sanarent infirmos, sed ut ad eorum orationem infirmi sanarentur. Est autem eis collata potestas operandi instrumentaliter sive ministerialiter in Sacramentis. Et ideo magis possunt in formis Sacramentalibus exprimere actum suum, quam in sanationibus infirmorum, in quibus tamen non semper modo deprecativo utebantur, sed quandoque modo indicativo & imperativo: sicut Act. 3. legitur quod Petrus dixit claudo: In nomine Jesu Christi Nazareni, surge & Ambula.

Dices, Quamvis Apostolis data fuerit potestas absolvendi à peccatis, illa tamen non erat principalis & auctoritativa, sed ministerialis tantum & instrumentaria: Atqui modus indicativus, vel etiam imperativus, significat facultatem operandi principalem & auctoritativam, ut patet in Principibus & Regibus, qui se per indicativè vel imperativè loquuntur: Ergo conveniens non est, quod Apostoli, seu eorum in Sacerdotio successores, in absolutione Sacramentali utantur verbis indicativis, sed tantum deprecativis.

Respondeo quod modus indicativus, vel etiam imperativus, significat quidem potestatem operandi auctoritativam, sed non semper principalem in judiciis, ut patet in iudicibus subalternis, qui licet non habeant supremam, sed ministerialem tantum judicandi potestatem, dum tamen condemnationis, vel absolutionis sententiam proferunt, semper loquuntur indicativo modo, vel etiam aliquando imperativo, sed nunquam deprecativo, quia modus deprecatorius in materia iudicii, significat solum potestatem moralem intercedendi apud iudicem, sed non potestatem judicandi & operandi, etiam ministerialem.

ARTICULUS III.

An Sacerdos per hæc verba, Ego te absolvo, verè penitentem absolvat à peccatis?

Partem negantem tenent non solum illi Auctores qui docent, formam absolutionis deprecatoriè prolata, validam esse, sed etiam illi qui existimant, Sacramentum penitentiae requirere constitutionem ut materiam; unde dicunt per formam hujus Sacramenti, non significari quod remittantur peccata. Verum in explicando quid significant hæc verba, Ego te absolvo, ita inter se dissident ut se de tot sint sententiæ, quot capita, M. g. ster enim sententiatur, ait horum verborum sensum esse, ego te ostendo & declaro absolutum à peccatis; sicut quando Christus dixit Magdalene, Remittuntur tibi peccata; hæc enim verba cum fuerint bis à Christo prolata,

secundā saltem vice, hunc reddebant sensum, de-
claro peccata tua tibi esse remissa. Alii dicunt,
sensum horum verborum, Ego te absolvo, hunc
esse: Ego eximo te ab obligatione subiiciendi
peccata tua clavibus Ecclesiæ. Ita Gabriel, &
plures ex Nominalibus. Alii hunc sensum dant
verbis absolutionis, Ego remitto tibi penam
temporalem peccatis tuis debitam. Ita Alensis
& S. Bonaventura. Hugō verò à S. Victore doc-
et sensum esse, absolvo te, id est remitto tibi
penam æternam pro culpa debitam. Tandem
Medina, Codice de Pœnitentia, asserit per con-
tritionem liberari peccatorem à culpa & penā
æterna, non tamen ab exilio patriæ cœlestis,
quam aperit Sacerdos, quatenus habet claves re-
gni cœlorum; subinde quæ hæc verba, Absolvo te,
reddere hunc sensum, Aperio janui in regni cœlo-
rum. Pro declaratione veræ & Catholicæ sen-
tentie.

31. Dico breviter, Sacerdotem per hæc verba,
Ego te absolvo, verè pœnitentem absolvere à cul-
pa, & reatu penæ æternæ, & non solum illum
a peccatis absolutum declarare.

32. Probatur primò ex Tridentino sess. 14. can. 9.
ubique dicitur: Si quis dixerit, absolutionem Sa-
cramentalem non esse actum judicalem, sed nudum
ministerium pronuntiandi, & declarandi remissa esse
peccata confitentis, &c. anathema sit. Item, cap. 3.
sic ait: Res & effectus hujus Sacramenti, quantum
ad ejus vim & efficaciam pertinet, reconciliatio est
cum Deo. Nec dici potest, Concilium id asserere
de hoc Sacramento ratione contritionis, quæ est
pars materialis illud constituens, non verò ra-
tione absolutionis quæ est ejus forma. Non va-
let, inquam, hæc responsio, tum quia ex eodem
Tridentino suprà disp. 7. ostendimus, solam
attritionem sufficere ad constituendum hoc Sa-
cramentum. Tum etiam, quia idem Concilium
ibidem initio capituli ait, præcipuam vim hujus
Sacramenti sitam esse in forma absolutionis, quæ
in illis verbis, Ego te absolvo, posita est.

33. Probatur secundo ex D. Thoma opusc. 22.
cap. 1. ubi sic ait: Patet ex dictis Salvatoris, quod
habeas claves absolvit: presumptuosum ergo est, ne
dicam erroneum, ut Sacerdos dicere non possit, Ego
absolvo te, quem Dominus absolvere constituitur. Et
in exemplum asserit quod Apostolus ait 2. ad
Corinth. 2. Se donasse peccatum in persona Christi,
quasi dicat secundum Glossam, se absolvisse à pec-
cato. Et mox: Non est etiam parva autoritas ejus
quod in Ecclesia canitur: Jam bone Pastor Petre-
lemens accipe vota precantum, & peccati vin-
cula resolvet tibi potestate tradita. Potestas autem
tradita Petro est potestas clavium: potest ergo habens
claves dicere, Ego te absolvo. Nec hoc solum con-
veniente dicere potest, sed & necessarium esse videtur,
quia Sacramenta novæ legis efficiunt id quod figurant.
Quibus ultimis verbis rationem fundamen-
talem nostræ conclusionis insinuat, quæ sic potest
breviter proponi. Sacramenta novæ legis effi-
ciunt quod significant, hæc enim est præcipua
differentia, quam Florentinum assignat inter
hæc & vetera, quod illa gratiam non causabant,
sed eam solum per passionem Christi dandam
figurabant; hæc verò & continent, & digne
suscipientibus conferunt; Atqui Sacramentum
pœnitentiæ habet præcipuè ratione formæ quod
significet remissionem peccatorum: Ergo præ-
cipuè ratione formæ eam confert; subindeque
Sacerdos per hæc verba, Ego te absolvo, verè pœ-
nitentem absolvit à peccatis.

A Confirmatur: Ideo Baptismus causat gratiam
ablutivam à sordibus peccatorum, quia hæc ve-
ba formæ hujus Sacramenti, Ego te baptizo, vo-
lem gratiam significant; Sed verba illa, Ego ab-
solvo te, non minus clare gratiam remissionem pec-
catorum designant; Ergo pariter illam sufficit
ter dispositis conferunt.

Confirmatur ampliùs: si Sacerdotes novæ le-
gis non verè absolvent à peccatis, sed solum
pœnitentem absolutum declararent, non asse-
rent à Sacerdotibus legalibus; illi enim habebant
potestatem discernendi lepram à non lepra, &
declarandi quinam verè essent aut non essent le-
prosi: Sed hoc dici nequit: Ergo nec illi. Mi-
nor patet ex Chrysostomo lib. 3. de Sacerdotibus
cap. 6. ubi sic ait: Corporis lepram purgare, non
verius dicam, ne purgare quidem, sed purgatum
ostendere, iudeorum Sacerdotibus licet. At verus
Sacerdos, non corporis lepram, sed animæ le-
prodes, non dico purgatus probare, sed purgare pro-
batum concessum est. Adde cum D. Thomas 4. dist.
quæst. 1. art. 3. quæstionem. ad 1. quod proprie-
tatem oportet loqui de Sacramento & purgati-
onis ministrorum: Ergo si Sacramenta novæ legis
sunt à veteribus per causalitatem effectivam per
eamdem differunt ministri Evangelici à legali-
bus.

Ex his impugnati manent omnes modi quibus
Auctores suprà relati docent Sacerdotem ab-
solvere à peccatis. Constat enim in primis, sen-
sum horum verborum, Absolvo te, non esse, ego
te ostendo seu declaro absolutum à peccatis cum
Sacerdotes (ut jam ostensum est) non solum de-
clarent pœnitentibus peccata ipsorum remissa es-
se à Deo tanquam auctore & causa principii
gratiæ, sed etiam velut Dei ministri & instrumē-
ta ipsos absolvant, & gratiam peccatorum remis-
sum remissionem conferant. Unde Richardus
Victore libro de Potestate ligandi & solvendi
cap. 21. hanc explicationem desiderans & fugi-
lans, sic ait: Extat quorundam sententia tam pro-
vola, ut ridenda potius quam refellenda videatur. Et
tant enim Sacerdotes non habere potestatem solvendi,
sed ostendendi solutos: Sed nunquid Dominus dicit,
Quod solutum ostenderitis, erit solutum? Dicunt Sa-
cerdotes non habere potestatem remittendi peccata cum
Dominus hoc dicat, & dicunt habere potestatem ostē-
dendi remissa, cum Dominus hoc non dicat.

Dices: D. Hieronymus suprà illud Matthæi
12. Tibi dabo claves regni cœlorum, hæc scribit:
Hunc locum quidam non intelligentes, aliq. ferunt
de supercilio Pharisæorum, ut damnare innoxios vel
solvere se putent vorax, cum apud Deum non senten-
tia Sacerdotum, sed eorum vita quærat. In Levitico
se ostendere Sacerdotibus jubentur leprosi, quos alii
faciunt leprosus vel mundos, sed discernunt qui mundi
vel immundi sunt. Quibus verbis videtur Sacerdo-
tes Evangelicos legalibus æquiparare in hoc quod
sicut illi non mundabant leprosus, sed eos mun-
dos esse judicabant: ita Sacerdotes Evangelici
non justificant peccatores, nec eos mundant, sed
eos mundos esse ostendunt: Ergo sensus formæ
absolutionis est præcisè, Ego declaro te esse
absolutum, & à peccatis mundatum. Idque con-
firmari potest exemplo Lazari, qui postquam à
Christo resuscitatus, & postea à Discipulis vin-
culis solutus. Ex quo colligit Augustinus pecca-
torem prius à Deo intus per gratiam vivificari,
quam à Sacerdote à vinculis absolvi.

Repon-

38. Respondeo Hieronymum comparare Sacer-
do. Es Evangelicos legalibus, non in eo quod sicut
legales non mundabant, sed tantum mundatos
declabant, sed in eo solum quod sicut legales
non poterant suo arbitrio discernere inter lepra
& lepram, sed solum iuxta merita causa, ita
neque Sacerdotes Evangelici iudicare debent aut
possunt de peccatis, iuxta suum beneplacitum;
ita ut possint damnare innoxium, vel absolvere
pravum sed iuxta uniuscuiusque dispositionem.

39. Ad confirmationem respondet divus Thomas
opus 22. cap. 2. comparationem illam peccatoris
cum Lazaro, morale esse, non literalem, sub-
indeque ex illa nullum firmum argumentum
posse deduci Augustinus vero, & alii SS. Patres,
qui dicunt peccatorem prius à Deo vivificari per
gratiam quam à Sacerdote absolvari, explican-
di sunt, non de perfecta vivificatione per gratiam
sanctificantem, sed de imperfecta per gratiam
excitantem, quæ inchoat vitam animæ per actum
aliquem supernaturalem, ad quem movet & ex-
citat peccatorem. Vel dici potest, quod SS. illi
Patres solum voluerint, quod Deus si interdum
peccatorem prævenit, ut per contritionem cha-
ritate perfectam, ante Sacramenti susceptionem,
plane vivificetur.

40. Sequitur secundò ex dictis, sensum horum
verborum, *absolve te*, non esse illum quem sin-
gunt Gabriel & Nominales, nimirum Ego exi-
mo te ab obligatione subiucendi peccata tua cla-
vibus Ecclesiæ: remittere enim obligationem
confitendi peccatum, non est propriè remitte-
re peccatum ipsum. Adde quod hæc interpreta-
tio non habet locum, quando quis absolvitur à
solis venialibus, vel à mortalibus semel confes-
sis; siquidem etiam ante absolutionem erat pen-
nitens liber ab obligatione talia peccata confiten-
di. Item qui absolvitur indirectè tantum à re-
servatis, non liberatur ab obligatione confiten-
di illa superiori. Ergo falsa est illa interpretatio.

41. Sequitur tertio hæc verba, *Absolve te*, non ha-
bere sensum illum quem Alensis, & D. Bona-
ventura ipsi attribuerunt, nempe remitto tibi pen-
nam temporalem peccatis tuis debitam, tum
quia remittere penam temporalem non est pro-
priè remittere peccatum ipsum; tum etiam, quia
fieri potest, ut quis cum tanta contritione acce-
dat ad Sacramenti poenitentiam, ut ex vitalis
contritionis remittatur ipsi tota poena etiam tem-
poralis, atque adeo non semper verificetur for-
ma Sacramenti poenitentiam.

42. Sequitur quarto, non valere modum ex-
plicandi Hugonis à S. Victore, asserentis hæc verba,
Absolve te, significare remitto tibi poenam æter-
nam pro culpa debitam. Nam hæc explicatio
verba Christi & formæ absolutionis detorquet
in sensum improprium, etenim poena non est
peccatum, licet ex peccato orta sit unde remittere
peccata, & absolvere à peccatis, verè, & propriè,
non est remittere tantum poenam, ut supra dice-
bamus. Præterea, poena æterna simul cum culpa
remittitur, & per consequens, si ante absolutio-
nem culpa remissa est ut vult ille Author, etiam
poena æterna fuit condonata, vel in temporalem
commutata. Adde quod, habens solum peccata
venialia, verè absolvitur, & tamen ipsi non re-
mittitur poena æterna, cum illa peccatis veniali-
bus non sit debita. Ex quo etiam confutatus ma-
net modus dicendi Joannis Medinæ, peccata
enim venialia à regno cælesti non excludunt. Er-
go quando aliquis ab illis absolvitur, verba ab-

A solutionis hunc sensum efficere nequeunt: Ego
aperio tibi januam regni cælorum.

Verus ergo sensus h. rum verborum, *Ego ab-*
solve te, est ille quem assignat S. Thomas 3. part.
quæst. 84. art. 3. ad 5. ubi rejecto modo explican-
di Magistri sententiarum subdit: *Esset autem per-*
fectior explicatio: Ego te absolvo, id est Sacramentum
absolutionis tibi impendo. Quorum verborum sen-
sus non est, ut falso exilluminant aliqui, Ego tibi
confero, vel applico Sacramentum absolutionis,
esset enim explicatio frivola & nugatoria, quia
idem per idem significaretur, sed iste quem adducit
Cajetanus: Quantum est ex me verè te absolvo
à vinculis, & peccata tibi remitto, seu tibi con-
fero Sacramentum absolutionis à peccatis, &
collatum gratiæ remissivæ. Unde in Sacramen-
to informi, in quo propter indispositionem pen-
nitentis Sacramentum non confert gratiam, ve-
rificatur hæc forma; non quia re ipsa detur gra-
tia, sed quia Sacramentum, quantum ex parte
sua, est gratiæ causativum, & ex vi & effica-
cia verborum eam causare intendit, licet per ac-
cidents non detur. Est exemplum in Sacramento
Ordinis, cuius forma ab Episcopo sic præfertur:

Accipe spiritum sanctum &c. hæc enim verba ve-
rum habent, etiam dum ordinatus est in statu pec-
cati mortalis, quia faciunt hunc sensum, impen-
do tibi, quantum est ex me, Spiritum sanctum;
cum quo tamen itat, non dari gratiam Spiritus
Sancti habenti obicem. Similiter verificatur hæc
forma, quando poenitens iustificatus ad hoc Sa-
cramentum accedit, nam in tali casu accipit ma-
jorem gratiam per modum remissivæ, licet actu
non remittat peccata; sicut qui accipit per ac-
cidents primam gratiam in Eucharistia, accipit il-
lam per modum nutritivæ.

Ex quibus intelliges, licitum esse de iisdem
peccatis, validè confessis & remissis, novam pe-
tere absolutionem Sacramentalem, modò novà
confessione, & novà contritione, vel attritione,
subiciantur clavibus Ecclesiæ; quia peccata,
etiam validè confessa & remissa novà confessio-
ne & dolore informata, novam præbent mate-
riam proximam, ut cum nova absolutione no-
vum Sacramentum efficere valeant, sicut eadem
aqua quæ est materia remota Baptismi, pluribus
absolutionibus super diversas personas applicata,
fit proxima materia capax plurium formarum Sa-
cramentalium, abindeque plurium Baptisma-
rum. Vel sicut idem oleum, quod est materia re-
motæ Extremæ Unctionis pluribus unctionibus,
non modò diver. s. infirmis, sed eidem applicata,
fiet proxima materia plurium formarum, ac
proximè Sacramenti Extremæ Unctionis. Adde
quod, quando poenitens de eiusdem peccatis vali-
dè confessis & remissis iterum confitetur, verifi-
catur forma absolutionis; quia tunc Sacramen-
tum est verè absolutivum à peccatis, & verè con-
ferat gratiam remissivam & a peccatis solutivam,
quamvis per accidents poenitens illorum pecca-
torum vinculis non sit ligatus: Ergo licitum est
de iisdem peccatis validè confessis & remissis,
novam petere absolutionem Sacramentalem.
Quod potest confirmari tum ex communi usu &
praxi fidelium, qui sæpe generales confessiones
de peccatis alias confessis facere solent, etiam si
nullum dubium habeant quod priores fuerint in-
validæ. Tum etiam ex Canone, *Quem poenitet*, de
Poenit. dist. 1. ubi sic dicitur: *Unde patet quod quanto*
plurius confitebitur in spe venia turpitudinem crim-
inu, tanto facilius consequetur indulgentiam

misionis. Quibus verbis, non solum approbatur modus confitendi eadem peccata pluribus Sacerdotibus, sed etiam additur causa impulsiva ad id faciendum, quæ est facilius consecutio remissionis peccatorum.

45. Dices, si Sacramentum poenitentiae circa eadem peccata iterari possit, poterit etiam iterari Sacramentum matrimonii circa easdem personas matrimonio iam ligatas, nam sicut per novam confessionem Sacramentalem & dolorem eorundem peccatorum, ponitur nova materia proxima, supra quam cadere potest nova absolutio Sacramentalis; ita per novos actus & consensus conjugum super eadem corpora, ponitur nova materia proxima capax novi Sacramenti matrimonii.

46. Sed nego consequentiam & paritatem; materia enim proxima Sacramenti matrimonii, est prima sui traditio conjugum; prima autem traditio non potest iterari, circa eandem personam; in Sacramento vero poenitentiae materia proxima non est prima confessio & primus dolor de peccatis, sed indifferenter prima vel secunda confessio, & primus vel secundus dolor; unde forma absolutionis non significat determinare primam remissionem peccatorum, sicut matrimonium primam sui traditionem conjugum, sed indifferenter primam vel secundam remissionem, juxta capacitatem subjecti.

ARTICULUS IV.

An absolutio dari possit scripto, & absenti, vel saltem poenitens absenti Sacerdoti per litteras aut internuntium confiteri?

§. I.

Referuntur Sententiae.

47. In hujus celeberrimae difficultatis resolutione tres reperiuntur Authorum sententiae. Prima affirmat absolutionem impendi posse per litteras, & absenti, subindeque nec esse de essentia sacramentalis absolutionis ut proferatur voce humana, nec quod poenitenti praesenti impendatur. Ita docuerunt quidam antiqui Theologi, quorum sententiam ferè extinctam & oblitteratam renouarunt & suscitauerunt in Hispania aliqui ex Patribus Societatis, qui ut refert P. Dufai in Tractatu de Poenitentia, hanc sententiam non solum in privatis suis collegiis, ut Vallisoleti, Salmanticae, Compluti, tanquam veritatem docuerunt, nullam initio adjectam necessitatis aut articuli mortis limitationem, quam postea & frequentes præcipue nostrorum disputationes apposuerunt, verum etiam aliqui ex ipsis eam typis mandarunt, ut Henricus Henriques in sua Summa morali, cujus rei causam prohibitam fuisse donec emendaretur, testatur Joannes Baptista Possevinus, Archyepiscopus Mantuanus lib. de Officiis curati cap. 15. Henricum secutus est Emanuel Sa in suis Aphorismis Antuerpiae anno 1599. & sequenti Lutetiae editis, ubi sic ait: Non licere absenti per nuntium aut per scriptum confiteri, quidam a jure, ego cum illis sentio, qui & id concedunt, & posse absentem etiam per scriptum absolvi, aut per nuntium. Et rursus: Absolvi posse absentem alii a jure, alii negant. Ego puto posse, cum causa subest, ut si absolvisi quem non poteris, accepta postea absolvendi potestate, si

A commodè non potest vocari ad re, possit absenti absolvere, non solum ab excommunicatione, sed etiam a peccatis. Quod si merito dubitas an id absolventis dispositum, poterit mente addere contritionem, per se positum. Verum Aphorismi illi ab hoc & aliorum, à Magistro sacri Palatii expurgati sunt, cujus correctionis & censura (quam inter ipsos vult fuisse, & ex solo livore Dominicanorum in suos natam) conqueritur Theophilus Raynaudus in dissertatione de Epistolari confessione, qui etiam suadere conatur, sententiam aliam contra Thomistas olim fuisse communem, & tamen ex Facundez, opinionione de licita & valida absolutione absenti impartita, ex familia sancti Dominici oram fuisse, & adoley illa, ac denique in eisdem familiae sinu extinctam atque sepultam esse. Idem asserunt Suarez, Coninck, & alii Societatis scriptores. Verum hanc calumniam repellit P. Baronius tomo 1. Theologiae moralis disp. 1. sect. 4. art. ultimo, ubi ostendit, nullum Thomistarum clare asseruisse, integrum Sacramentum licite & valide confici inter absentes, cum S. Thomas in 4. dist. 16. quaest. 4. art. 4. aperte docuerit, nullam esse confessionem sacramentalem absenti factam, quia aliter sententia est in extrema necessitate confiteri. Laniat, & contra Sacerdoti absenti. Si qui ergo Thomistarum alligant, poenitentem absenti Sacerdoti per litteras aut internuntium confellum, valide ab illo potest absolvi, solum volunt, quod ubi poenitens per litteras misit peccata sua absenti Confessio, postea in praesentia ejus dicat, quod de omnibus illis se accusat, potest ab eo praesente valide absolvi, quia tunc fit Confessio in praesentia Sacerdotis, cum idem sit scriptum illud ratificare in praesentia Sacerdotis, ac illi praesenti confiteri. Unde merito citantur praesentia jam adducta replicata, vel pro illa quam amplectuntur Suarez, Vazquez, Toléus, Amicus, Bonacina, & alii Recentiores, existimantes quod quamvis absolutionem non possit poenitens absenti per scriptum vel nuntium impendi, posse tamen poenitentem, qui per litteras vel nuntium absenti Sacerdoti confessus est, ab eo postea praesente, nulla alia peccatorum confessione intercedente, absolvi. Tertia ergo sententia, quæ in schola D. Thome communis est, negat tam absolutionem quam Confessionem fieri posse absenti, subindeque poenitentem absenti Sacerdoti per litteras aut internuntium confellum, non posse ab eo praesente postea sine nova Confessione valide absolvi.

§. II.

Pro sententia tribus sequentibus concipiuntur statuta.

Dico primò, de essentia absolutionis esse, ut voce humana proferatur, subindeque absolutionem in scriptis datam, esse invalidam. Probatur primò ex Concilio Florentino & Tridentino asserentibus verba esse formam confessionis Sacramenti, à qua deinde lege excipiuntur solum Sacramentum matrimonii, dicendo inter regulariter tantum verba esse necessaria. Secundo liter verò de forma Sacramenti poenitentiae docuerunt esse verba, quæ Sacerdos proferit dum dicit: Ego te absolvo &c. Ex quibus sic arguo: Vel Concilia loquuntur de verbis proprie dictis, hoc est humanis prolatis, vel de verbis imperpetuum